

Zindanda Kan Gülleri

– buket-cihan- · 01 Ağustos 2010

örselenmiş sukûtumla ördüm bu kalın taş duvarları
aralarında uzun anlamsız boşluklar
en çok, en çok susmak gerekecek hayata dememişti annem
o renkli kitapları uzatırken bana susuyorum şimdi üç karışlık zindanımda uzun uzun susuyorum
toprağı kışkıracak bir ölüm arıyor dışarda gece celadına gülümserken
darağacı yağlı sicimini kendi boynuna bağlıyor bu üç karışlık mezara gömülenlere ağlarken
siyah yakamozlar asıyorum duvarlarıma

gözlerimi gözlerine banarken senden çaldığım
suslara yürüyorum adını adımlarıma ekleyerek sen sen sen
üç adımda bittiyor zindan duvarlar bağırıyor gelme üstüme gelme bu taş duvara gömülü kankırmızı
güller açıyor yankılandıkca yüzün
ıslanmış kirpiklerine sokulmuş gece ağlıyorsun sessiz sessiz
oysa en çokta sen bilmelisin
kankırmızı güllerin aynı gamzede birleşemeyen göz yaşlarında açtığını
ömrümün tek baharıydı sana adadığım
oysa dememişti annem aşk adanmaktır doğarken attığın çığılığı sakla diye
bir mezara en çok sesizlik yakışırdı sustum uzun uzun sustum şah damarımda şahlanan bir cığığa
susuyorum şimdi
dili ölmüş Ademin medeniyetinden kalma
en masumu bile günâhkardır sevdanın sevdiğini öldürürken
ben kanlı ellerimi gizlemek için sakladım kendimi bu zindanda
adem biliyor muydu elmayı aşk için çaldığını
aşkı his ederken biliyor muydu ölümün aşkla uzadığını ve
kan kırmızı güllerin aynı gamzede birleşemeyen göz yaşlarında açtığını
siyah bir yakamoza tutunmaktır hayat dememişti annem güller kan damlarken susmak şakaklarımdaki
çakıl taşlarına gömüyor ölü yıldızları
iklim iklim çalarken yüzümü bin kez daha saklanıyorum zindanıma
aklımın labirentlerinde kanyor salkım salkım parçalanmış umutlar
iki ucu hasret yollara yazılı adımız bu mühürlü kaderin tam ortasında
ölüm geçiyor bu kan revan yazgının mahşeri bekleyişine dudak bükerek
oysa aşkı öldürmez ölüm uçurum diplerinde savruldukca kan kırmızı güllerimiz üç karış zindanda kan
gülleri büyüttüm anne siyah bir yakomaza tutunarak
avucumda uçmadan öldü serçeler hasret ateşten gömlek gibi oturdu omuzlarıma
oysa demedin anne. tohumun aşksa kan gülleri harmanın olur diye

şah damarımda şahlanan bir Çığlığa susuyorum şimdi
dili ölmüş Ademin medeniyetinden kalma
aklımın labirentlerinde ölü serçeler . mahşeri bekleyişlerde anne avuçlarımda kan damlayan güller